

interesseert, uit
it van heden; dat
zijn dubbele ambt
al zijn Victorie-
oth, geen priester
der Melchizedek
naar oorlogs- en
ad hangt daarvan
aarde, met eigen
toont Hij zich de
nemt zichzelf de
g.

hierin zien, dat
Verhoogsten God.
in die Abrahams
et bondsbeloofte
God is het, die
in. Eer Abraham
maal maken kan,
ader- en moeder-
rischen zin, zulke
schermat het, en
Abraham afhan-
ok Melchizedek's
sch evenmin als
ng der koningen".
„leider" in poli-
„Salem ingehaald
ontifex maximus,
iren machtskring,
d, krachten mili-
altaar-bewarende
n heden het offer
p zijn verkregen
aham blijft tent-
en paleisbewoner.
gen, er is geen
subalternering
de poort van So-
kinderen zullen
laat het terzijde

ling voltrekt zich
od. Niet bij Abra-
altischen zin een
Melchizedek im-
ler persoon" doch
Niet maar van
den Eenen, die
n en sterren, wat
geschapen heeft,
(vers 22) en door
n naam te laten

moediging op den
schijnt, om zoo te
heden, doch ook
am in Gods oog
waarde, voor het
verkeer op den
erkeer verkrijgen
men kan 't ook
igieus rapport er

vrj vertoonen. Er
ijn land en maag-
z'n vader eerst
er vader, Haram,
derland verlaten,
id en is van wege
ke doleantie ge-
loofd, zijn vaders
door dit zijn ge-
id. 7 vers 2 en 3).
ipen voltrekken.
ij verlaten moest,
e destijds „reeds
E was immers
n wege was daar-
derende roeping
stad Ur, die een
ten te trotseeren,
m geworden was,
separeerende roe-
pelgrimssticht af-
ten Bagdad en de
iad. „Scheid u af,
met haar werken,

eze Melchizedek?
i een pelgrimage,
end. Hij heeft een
id in Salem, het
in een paar hei-
aar in Kanaän de
ter geen vrouw
het heilige zaad
den, en is dus z.l.
it de zelfde God,
ch van Salem uit
ren. Het zal heel
er Abrahams kin-
ltaar, met daarom
God, den Aller-
zijn altaar reeds,
angemerkt in den
vele eeuwen vóór-
t was misschien
salm 76 jubelden
n stond zijn tent",
i Kanaän bekend,
ham mag in deze
Heer, een vreemd
weer: particulier
en later veroveren
or Abrahams God,
dat zonder eeni-
t beschermd, maar

in Salem denkt de priester er toch niet aan te kruipen voor dezen „voedsterheer" der kerk-in-diaspora.

Ja, zonder eenigen ons bekenden strijd kreeg Salem zijn eerste altaar. Want Melchizedek draagt zijn vrede-naam niet voor niets. Hij is, aldus de brief aan de Hebreëen, Koning van Salem, dat wil zeggen in vertaling: Van Vrede. Ook is hij „koning van gerechtigheid", want dat is de vertaling van zijn naam: Melchikoningize-dek(gerechtigheid). Let op zijn naam en op zijn residentie. Vrede en gerechtigheid, onder zijn koningsheerschappij. En let vooral er op, dat niet eenige speelse fantasie van bijbellezers, doch dat de hooge autoriteit van den Bijbeleutent den eenigen, die daartoe gerechtigd is, aan de namen Salem en Melchizedek deze zinnvolle betekenis hecht, en den inhoud van die namen in hun drager aanwezig noemt. Deed onze fantasie het, dan ware dat een even ongeoorloofd spel, als wanneer wij met eigen autoriteit met de namen Hagar en Sara opereerden op dezelfde wijze als Paulus zulks doet in Galaten 4: 21. Bovendien zouden de nuchtere feiten ons in het aangezicht weerspreken; want, ontmoeten wij ditmaal een koning, wiens naam hem als gerechtigheids(zedek)koning typeert, en die zich met Abraham verdraagt, en hem eert, we kennen toch ook nog een anderen Koning, ook van Salem, ook dus een vorst-van-Vrede, en wiens naam ook alweer hem typeert als gerechtigheids(zedek)heer(adoni): Adoni-zedek.

Doch deze laatste verdraagt zich met Abraham niet, doch vervolgt hem straks juist in zijn zaad; hij strijdt tegen Jozua, voorlooper en type van denzelfden Jezus Christus, die door Melchizedek als type wordt afgebeeld. Ja, waarlijk, er ligt een besluit van verkiezing en van verwerping, scheidingsmakende ook tusschen Koningen van Salem; te allen dage zullen er twee op één troon zitten, en beiden de „Vredes"-residentie bewonen, en beiden „gerechtigheidsvorst" heeten. Maar de één zal aangenomen, de ander verworpen worden (Jozua 10 vers 3). Terwijl de één koning van Salem type van Christus wordt in Diens goddelijke heerlijkheid, daar wordt de ander als Jozua's tegenvoeter, vanwege zijn worsteling tegen Abrahams naam en zaad onder den voet gelopen en aan het vloekhout gehangen: zie daar Melchizedek contra Adoni-zedek. (Jozua 10 vers 24, 25, 27). Ik zal te Salem zegenen Abraham, die u zegenen, zie op Melchizedek; en in dat zelfde Salem zal ik vervloeken die u vervloeken, let op Adoni-zedek. Twee koningen van Salem; de één blijft een opgericht teken van den zegen over wie den Zoon van Abraham kust, ja, als diens type zich laat kiezen (Melchizedek); de ander blijft, in een monument-van-vloek (Jozua 10 vers 27), een opgericht teken van den vloek over wie den Zoon ongehoorzaam is. Voorzeker de zegen en ook de vloek van psalm 2 hangt over Salem, eer Abrahams kinderen er psalmen kunnen zingen. En ook van psalm 110 hangt de zegen en de vloek over Salem; in psalm 110 komt Melchizedek met name voor, als degene, wiens Koningschap in Zijn heerlijkheid dat van Christus afbeeldt, maar, als het in dienzelfden psalm heet, dat Christus zijn vijanden onder zijn voeten zal zien gelegd, en hen grondig verslaan zal, dan is deze profetie bij voorbaat waar gemaakt aan Adoni-zedek, die letterlijk onder de voeten van Christus' type — voorlooper Jozua gelegd is (Jozua 10 vers 24). En aan de schandpaal is gehangen, „vervloekt, wie aan het hout hangt" (Jozua 10 vers 26).

Neen, het ligt niet aan de toledooth, dat iemand aange-naam is bij God; en niet aan de residentie (Salem), en niet aan den titel (Heer, Vorst, Koning van gerechtigheid, van Zedek). Als Abraham terugkeert van het „verslaan der koningen", de anti-christelijk geallieerden, dan is Melchizedek er, om zijn troon uit Abrahams hand weder aan te nemen; doch als later de man van haast denzelfden naam (Adoni-zedek), en uit de zelfde stad, zich associeert met de wederom anti-christelijk geallieerden (Jozua 9 vers 1, 10 vers 13) dan zal Jozua, Abrahams zoon, Christus type, in de lijn van Melchizedek staande, vrijmoedig de hand leggen aan zoon en maan, dat ze stilstaan. (Jozua 10 vers 12).

Voor het „verslaan der koningen", voor het verslaan ook van Salems koning. „En in den dag, den grooten dag des Heeren, zal over hen de oprechte triumfeeren". De oprechte — het „Boek der Oprechten" (Jozua 10 vers 13) is er om het aan het nageslacht te melden.

K. S.

OPVOEDING EN ONDERWIS

In de wereld van den Bijbel.

III.

Geheel anders komt evenwel de zaak te staan wanneer men inzielt, dat in den bijbel heel de onvoorstelbaar rijke en veelvormige wereld van planten en dieren, zon, maan en sterren, mannen en vrouwen, gezinnen, volken, staten en culturen geteekend worden in een levend en alomvattend en aldoordringend verband met den levenden God en den Middelaar Jezus Christus. Ze worden alle door den bijbel in Gods lichtkring, in Gods werkring getrokken. Ze worden naar voren geschoven als door Hem gemaakt, door Hem onderhouden en tot heerlijkheid van Zijn Naam geroepen. Ze worden getoond gehoorzaamend aan zijn wetten of daartegen opbotsend. Ze verschijnen kreunend, ondergaand, verterend onder zijn toorn. Of glanzend en levend en zich ontplooiend in den lichtgloed van zijn genade.

O neen, we vinden in den bijbel geen afge-

trokken beschouwingen over de wereld en haar verloop; over de menschen en hun taak en hun lot. De bijbel zet ons vlak vóór, neen midden in een levende, altijd aangrijpende, vaak hilveringwekkende, maar bovenal ontroerend heerlijke werkelijkheid. Het is al tintelend, echt, spanningsvol leven. En dat alles wordt geteekend niet met de koele, abstracte woorden van den man van wetenschap, neen het wordt geschilderd met een plastische, kleurige, concrete taal die haar weerga niet vindt.

Voor God, in zijn licht, onder zijn toorn of genade staat voor ons de onoverzienbare wereld van de tallooze schepselen, waarin de bijbel ons verplaatst.

En zoo krijgt alles wat van Gods schepselen in den bijbel geschreven wordt zijn groote, unieke betekenis.

We lezen van planten en boomen, van bergen en rotsen, van wolken, regen en donder. Maar we hooren daaromtrent geen geleerdheid. Neen ze worden geschilderd als schepselen van onzen God geschapen en geroepen om te spreken, te juichen tot zijn eer. Hij is het die het gras en de bloemen doet uitspruiten op den top der hoge bergen om alleen maar te leven als een pronkstuk waarin God zelf geniet! Een handvol koren wordt door den landman uitgestrooid over de velden en de vrucht daarvan juicht voor den Almachtige als de Libanon. De wijde hemelen vertellen Gods eer en het uitspannel verkondigt luide de grootheid en schoonheid van zijner handen werk.

We hooren met nadruk betoogen dat de aarde waar wij op wonen, van den HEERE is. Ze is zijn maaksel, zijn eigendom! En als we dat woord goed verstaan, dan weten we het voor altijd dat die aarde met al wat er op is naar haar oorsprong goed en schoon is! Neen er is niets laags en minderwaardigs in wat God geschapen heeft. Het is alles even heilig, even heerlijk. Wat vuil, bedorven en verwrongen is, behoort niet tot Gods wereld. Dat is er, neen, niet buiten Gods raad, maar wel tegen Gods wil in ingebroken en dat zal er eenmaal grondig uit worden weggebrand.

En de menschen, ja, vooral ook de menschen verschijnen in den bijbel voor ons.

Met nadruk wil ik daarop wijzen.

Maar we moeten het goed vasthouden: we hooren geen geleerdheid omtrent hen. Wetenschap omtrent den mensch moeten, naar Gods orde, de menschen zelf in moeizamen, eeuwendurenden, langzaam voortschrijdenden arbeid zelf vergaderen. Wat de menschen zoeken en vinden moeten op Gods wereld vertelt God hun niet. We vernemen dus niets omtrent spierweefsel, stofwisseling en den bouw der hersenen. De geheimen van denkactiviteit, het wilsproces en het emotioneele leven worden ons niet onthuld.

Neen, God deelt ons mee, dat Hij de menschen maakte als zijn welgelijkt beeld, opdat die menschen in al wat zij waren en deden iets van God zouden laten zien, iets van Gods heiligheid, heerlijkheid en schoonheid. De menschen moesten elk afzonderlijk en allen gezamenlijk een spiegel zijn die God weerklaarte naar God toe en de wijde wereld in.

Met scherp nadruk wordt ons gezegd, dat de mensch niet is, nooit mag zijn en ook nooit kan zijn een wezen dat leeft uit zichzelf, op zichzelf om zichzelf! Hij is niet een *redelijk* wezen, alsof die redelijkheid en die zedelijkheid het essentieele van zijn bestaan zouden uitmaken! Hij is evenmin, naar Gods bedoeling een persoonlijkheid in den praegnatien zin van het woord! Want hij is niet zelfstandig, zich zelf kennend en over zichzelf beschikkend. Het persoonsbegrip — zoo schreef Professor Aalders niet zoo lang geleden — is allerminst christelijk, het is zelfs niet menschelijk in den vollen zin des woords! Neen de mensch verschijnt in den bijbel als *religieus* wezen! Hij is geschapen om uit God, voor God, tot God te leven. Hij vindt zijn eenige levensdoel, ook zijn eenige levensmogelijkheid, in de verheerlijking van den Vader! Zijn levenswet is: God kennen in den diepen vollen zin des woords; zich aan God offeren in de permanente en volledige overgave van al wat hij is en doet aan zijn Vader en aan God gehoorzaam met een gehoorzaamheid die uit liefde geboren wordt!

De mensch wordt verder geteekend als lid van de eene menscheid. Enkeling en gemeen-

schap ze vormen in den bijbel geen onverzoebare tegenstellingen. Ze leven ook niet in polaire spanning. Ze absorbeeren elkaar nimmer. De enkeling kan alleen en is alleen enkeling in de gemeenschap. Hij leeft uit, hij leeft in, hij leeft met de gemeenschap. In de gemeenschap ontdekt hij zich als afzonderlijke, als een eigene. Maar de gemeenschap is historisch primair. Uit haar wordt de enkeling geboren, gevoed. Door haar wordt hij geleid. In haar vindt hij zijn bestemming. En de enkeling en de gemeenschap, de gemeenschap en de enkeling, ze zijn naar Gods bedoeling geschapen om met God in de alomvattende verbondsgemeenschap te leven. Het horizontale verband van individuele mensch en gemeenschap, de horizontale wisselwerking tusschen die beide worden opgenomen radicaal en totaal in het verticale verband van de gemeenschap des verbonds waarin God den mensch met zichzelf in wondere liefde wilde opnemen en waarin mensch en menscheid nu ook alleen leven kunnen.

Open, niets verbloemend, bijna meedoogenloos roept de bijbel ons toe, dat alle menschen gezondigd hebben, zondaar zijn en radicaal verdorven blijven, indien geen wonder tusschenbeide komt. En die zonde is niet maar fout, gebrek, afwijking, zwakte. Ze is niet maar iets *immoreels*. Neen ze is naar den bijbel scherp ons zegt: *ongerechtigheid*. Ze is inbotsen tegen Gods wet. Ze is vijandschap tegen God. Ze is haten van God! En de bijbel laat zich niet bedotten door allerlei deugd, grenzenloze zelfovergave, nobel karakter. Waar niet gebogen wordt voor God, waar niet geloofd wordt in Hem daár is zonde! Hoe mooi alles ook moge schijnen.

Maar de bijbel teekent niet alleen den mensch-in-zonde. Hij laat ons ook zien den mensch-in-Christus. De mensch, gewasschen in zijn bloed, ingelijfd in zijn lichaam, beheerscht door zijn Geest! Die mensch is *radicaal*, d.w.z. in den wortel, vernieuwd! Die mensch wordt volstrekt opgeroepen tot den gehoorzamen dienst in Christus' totalitaire rijk. Er is voor hem geen neutraal terrein! In zijn leven komt het snijdende dilemma: leven uit God, wandelen door het geloof, volbrengen van zijn wil — of zonde doen! En terwijl hij zoo worstelt — met nuchteren werkelijkheidszin zegt de Bijbel dat — moet hij in deze wereld niets anders verwachten dan smart, moeite, lijden.

Ik heb getracht u iets te laten zien van de wereld, waarin de Bijbel ons binnenleidt; de wereld welke God door zijn Woord verwerkelijk, ook nu; de wereld waarin Hij ons door datzelfde Woord den weg wijst.

Het is noodig dat de christenonderwijzer die wereld kent, dat ze voor hem leeft! Want hij heeft als eerste roeping de jeugd van Christus' kerk die wereld binnen te leiden. Hij moet door zijn vertelling, door al zijn werk en spreken die wereld van den Bijbel naar de kinderen toe brengen; hen daarin — voor zooveel het van hem afhangt — laten leven en ademen. Dat is een ontzaglijk zware taak! Want „deze" wereld, de wereld zoals die nu reilt en zeilt, de wereld buiten en zonder God wordt hoe langer hoe meer vreemd aan en vijandig tegenover de wereld Gods! En die wereld zonder God dringt rusteloos op ons aan en tracht ons mee te slepen, ons te overmeesteren en te beheerschen. Langs duizenden kanalen dringt het leven van die wereld der zonde in de zielen der menschen binnen. En ze vertroebelt en vergiftigt hun denken, voelen, begeeren en handelen. Ze heeft zich ook angstwekkend ver en krachtig van het schoolleven meester gemaakt. Overal, in doelstelling, methode, in organisatie, laat ze zich duidelijk merken. En dan werkt ze als een langzaam doodend vergif. Ze ontnemt de school haar glans, haar eigen stijl, haar dynamisch vermogen! Wij hebben ons in onzen schoolarbeid reeds al te veel geassimileerd aan de opvoedingstendenzen en -idealen dezer wereld.

En wij kunnen daar alleen tegen in gaan, wij kunnen die verderfelijke invloeden en werkingen alleen overwinnen als wij inderdaad leven in de wereld van den Bijbel; als het Woord Gods ons vleesch en bloed is geworden; als dat onze visie op menscheid en wereld ten volle beheerscht; als we niet anders meer kunnen dan leven en denken in den stijl van de wereld Gods.